

Weekklapper.

Op Zondag 28 Januari hebben Walen en franskiljons dus te Brussel betoogd tegen de vervlaamsching -der Gentsche Hoogeschool.

Duizenden waren hiervoor uitgegeven, een geweldige propaganda had men gemaakt, dwang en drukking uitgeoefend, den leugen langs de straat gesleurd... Welnu, dan is de betooging een reusachtige ...mislukking geweest! Wie door geen franskiljonsch vergrootglas heeft gekeken, schatte het aantal betoogers op 30,000. Moet ge daarvoor het land in rep en roer zetten, de medewerking krijgen van het kapitaal, van den minister van spoorwegen, van allerlei overheden, van allen, die voorrechten bezitten en ze willen behouden!

Men heeft Zondag te Brussel de vaderlandsliefde willen uitbuiten. 't Ging zoo ver, dat een Fransch Brusselsch blad zelf protesteerde, omdat men 't graf van den Onbekenden Soldaat bij al dat drijven sleepte... Men hilde de Brabançonne en wie weigerde, soms een uur lang, met den hoed in de hand te staan, kreeg de scheldwoorden « Boche! Traître », naar den kop... en dikwijls slagen daarbij... Men zag hoe een grijsaard daarvoor ten bloede werd gestompt.

Een nationale betooging! En men moest honderden gendarmen, benevens al de politie mobiliseeren! Hoe waardig om zich dan als de redders van het vaderland voor te stellen.

België beleeft moeilijke dagen. Zie maar eens naar de Roer! En nu gaan de patriotten als 't ware aan 't buitenland wijs maken, dat de meerderheid van ons parlement, die de wet tot vervlaamsching van Gent stemde... Duitsch werk doet! Hoe waardig! zeggen we weer.

Als men meent aldus recht tegen te houden!

In zulke dagen hitst men Wallonië tegen Vlaanderen op, door leugens en laster.

Want Vlaanderen was in dien stoet niet, buiten eenige sukkelaars, door franskiljonsche heeren opgetrommeld of gedwongen. En velen liepen beschaamd.

Het publiek van Brussel zweeg. Ja, hier en daar was een « klak » opgesteld, om te juichen. Maar teekenend zijn staaltjes als 't volgende: Op zeker punt riep iemand uit de « manifestation nationale » tot de toeschouwers... in 't Fransch natuurlijk: « Maar uit toch uw meening, roep! » En twee ont-hutste vrouwtjes zeiden verschrikt: « Gand-Français ». De anderen lachten.

— Doe de nationale kleuren aan! riep men tot een Vlaming.

— Ik heb België in de loopgraven verdedigd. Maar nu de nationale kleuren ontheiligen, om aldus te doen kennen, dat ik het met uw betooging eens ben, neen!

En dadelijk rezen knuppels op.

Ja, knuppels gebruiken knuppels, en wie geen gelijk kunnen halen, beginnen te schelden en te slaan, als ze in meerderheid zijn.

We zeggen, dat Vlamingen gedwongen waren mee te stappen.

— Roep Gent-Français ! riep men hun toe.

— Neen, we roepen niet ! antwoordden ze norsch...

Ze stapten daar immers met wrok in 't harte.

Maar genoeg...

.....
 Wij komen nu in de maand Februari, kortemaand. Den 3^{en} Februari dient men den H. Blasius, den patroon der wolkammers, omdat deze Armenische martelaar volgens de overlevering met een kam het lichaam zou opengerukt zijn, omdat hij Christen was.

Onze wolkammers werden in de middeleeuwen naar Engeland gelokt, omdat men daar onze nijverheid wilde invoeren. De Vlamingen waren toen immers de meesters in de wolle- en lakennijverheid. Denk maar aan onze lakenhallen.

Veel wolbewerkers vertrokken... Geen wonder; hier hadden ze een zwaren strijd om het bestaan, want ze waren echte loonslaven van de begoede handelaars. In tijd van krisis leden ze vreeselijke ellende. In tijd van voorspoed verdienden ze niet genoeg, om wat over te leggen. Soms kwamen ze in verzet. Ja, in de middeleeuwen kende men ook in Vlaanderen reeds de werkstakingen. De bazen noemden dat, natuurlijk van hun standpunt, « lediggang », en daar zij tevens de stadsregeerders waren, namen ze strenge maatregelen. De leiders dier stakingen werden in de gevangenis geworpen of verbannen. Dergelijke uit de stad verwezen arbeiders moesten niet trachten in een andere gemeente werk te zoeken. Ze werden geweerd als zwarte schapen... Ook oorlogen drukten de nijverheid, verbod van uitvoer in Engeland, enz.

Genoeg, veel Vlaamsche wolbewerkers begaven zich naar Engeland, en ze namen hun patroon mee en de Engelsche stielgenooten vierden Blasius nu ook. Later werd Engeland protestant, maar Blasius bleef toch gevierd, echter nu als « bishop Blase » en tot in onzen tijd hield zulks in 't Engelsch woldistrikt stand.

Blasius is wel een Armenische naam, maar onze Vlamingen vonden daar den stam van 't werkwoord « blazen » in, en dus roepen ze den Heilige aan tegen blaas- en nierziekten, tegen « zuchten » van de maag en nog ander lastig « blazen ».

Blasius haalde eens een kind een graat uit de keel en nog dient men hem tegen keelziekte van kinderen. Zoo ziet ge hem afgebeeld op een schilderij in de kerk van Blasius-Boekel, in Oost-Vlaanderen.

Als 't sterk waait rond dien tijd, zegt men : « Blasius blaast en we blazen weere ».

Mocht Blasius eens 't franskiljonisme uit Vlaanderen blazen.

N^r 14.

Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr.

3 Februari 1923.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

